N°. 87. A°. 1838.

WOENSDAG, den 31sten OCTOBER.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 27 October 1838.*

Alzoo de navolgende personen, zich bij requeste aan den Gouverneur Generaal *ad interim*, hebben gewend, met verzoek om *Brieven van Manumissie* te verleenen aan de na te meldene Slaven, te weten:

1°. JOANNES VITUS JANSSEN, voor den Slaaf *Anthonie Raspink*; aankomende de ROOMSCH CATHOLIJKE KERK en LIEFDE-FONDS.

2°. NATHANAEL VOLLENBEEK, GREGORIE CAREL DE L'ISLE en JOHANNES ZWIEP, eigenaren van- en voor den Slaaf *Flink*.

Zoo is het, dat Zijn Hoog Edel Gestrenge goedgevonden heeft, alvorens hier op te disponeren, op te roepen alle degenen, die vermeenen megten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

Nederlanden.

BREDA, 10 Augustus.

Men spreekt van een' mechanieken toestel, welke door den heer Thomas Wicham te Brussel zou zijn uitgevonden, door stoom in beweging wordt gebragt, en dienen moet tot het graven van vaarten en greppels bij droogmakingen, alsmede om den grond, tot het daarstellen van ijzeren spoorwegen bestemd, waterpas te maken en, zonder behulp van spaden of houweelen, de aarde weg te ruimen. Met dit werktuig zou men 150,000 kubiek voeten gronds per dag kunnen uitgraven, hetwelk men niet dan zeer moeijelijk met 3.000 werklieden zou kunnen volbrengen. Vier mannen kunnen het werktuig voldoende besturen. De aanwending van hetzelve zou voor den arbeid slechts een tiende gedeelte van den gewonen tijd vereischen en eene even groote vermindering der onkosten opleveren.

Groot-Brittannie.

LONDEN, 2 Augustus.

Brieven uit Buenos-Ayres behelzen eenige bijzonderheden nopens de oorzaken welke tot de afbreking der goede verstandhouding met Frankrijk en de opgevolgde blokkade van de Zilverrivier aanleiding hebben gegeven. Die oorzaken zijn nagenoeg van gelijken aard als die, welke de vijandelijkheden tegen Mexiko hebben ten gevolge gehad. Onderscheiden personen, die vervolgd werden, waren als Fransche onderdanen opgeeischt geworden. In hoe verre dit met de waarheid overeenkomstig was, kan hieruit blijken, dat, toen de Sardinische consul van een uitstap te Buenos-Ayres was teruggekeerd, hij de meeste onderdanen van Sardinie in Franschen herschapen vond.

[Ofschoon slechts een vice consul zijnde, en zonder andere geloofsbrieven te bezitten, had de heer Roger aanspraak gemaakt om over zaken van het eerste staatkundig gewigt met de overheden van Buenos-Ayres te onderhandelen. Men bragt voorts bij, dat de Franschen alles behalve eene strikte onzijdigheid ten opzigte van den strijd tusschen Buenos-Ayres en Peru hadden in acht genomen; hebbende bij verschillende gelegenheden den generaal Santa Cruz met schepen tot overvoer van hem en troepen voorzien, naar plaatsen, welke deze, uit hoofde van de aanwezigheid van het Chiliaansche smaldeel, niet zoude hebben kunnen bereiken.

Een en ander zou (gelijk zich gemakkelijk laat verklaren) door den Britschen gezant erkend zijn. De blokkade van de kusten van Buenos-Ayres en Mexiko geeft bij voortduring, onder de kooplieden der city tot veel ontevredenheid aanleiding. Men meent hier zoo wel uit den toon, dien eenige parijsche dagbladen aannemen, als uit de dringende bevelen, welke naar de maritime etablissementen in Frankrijk zijn gezonden, te mogen opmaken, dat het bewind van dit rijk andere en uitgestrekter oogmerken met deze blokkade heeft. Die meening erlangt niet weinig voedsel door de gestadige herhaling in Fransche dagbladen, dat er zich eene magtige Fransche partij in de voormalige Spaansche Amerikaansche volksplantingen bevindt, ja dat sommige dezer troonen aan Fransche Prinsen hebben aangeboden en de republikeinsche geest in Zuid-Amerika te mis wortel geschoten heeft, dan dat het ongemakkelijk zou vallen aldaar nieuwe Koningdommen te vestigen. — De dagorder, door den Franschen Admiraal aan zijne schepen ter afkondiging van de blokkade, uitgevaardigd, heeft hier bovenal een ongunstigen indruk gemaakt. Dezelve is in een zeer hoogdravenden stijl vervat en behelst onder anderen de volgende zinsneden: »Wij beginnen de vijandelijkheden door de blokkade van Buenos-Ayres. Indien onze pogingen niet slagen, om deszelfs bewind tot gevoelens van redelijkheid en billijkheid te brengen, indien het voortdurend Frankrijk aanhitst, *dan zal het voorbeeld van Algiers aan hetzelve ten les strekken, hoedanig het diegenen, welke onvoorzigtig zijn om Frankrijk te beleedigen, weet te tuchtigen.* Verwijderde ligging zal Buenos-Ayres niet beschutten; wij hebben schepen, om dat bezwaar te overkomen.

»Officieren, Onderofficieren en Zeelieden! u betaamt het onze broeders, die de vreemdeling wil verdrukken, te beschermen. Wij zullen de taak, die ons vaderland ons heeft toevertrouwd, vervullen. Wij zullen deszelfs edel vertrouwen regtvaardigen; het kan op ons rekenen; ieder zal zijn pligt doen."]

Frankrijk.

PARIJS, 11 Augustus.

Het *Journal des Débats* wijdt heden een geheel artikel, aan het uit de Engelsche bladen gedeeltelijk overnemen, van een zoogenaamd plan van verdeeling van Frankrijk, dat uit de staatsarchieven van St. Petersburg zou zijn ontvreemd, en door Keizer Nikolaas goedgekeurd. Ofschoon te regt het geheel voor eene lompe en belagchelijke misleiding houdende, heeft het *Journal des Débats* niet te min gemeend de voornaamste bijzonderheden van hetzelve te moeten mededeelen. De Engelsche uitgevers van het plan zeggen voorafgaandelijk, dat hetzelve in 1833 was opgemaakt en in 1835 te St. Petersburg onder de geheime staats archieven geborgen; op dat tijdstip was het aan den Graaf Orloff toevertrouwd geweest. Het oorspronkelijk stuk was in het Fransch geschreven geweest en de steller van hetzelve zou, zoo niet de Keizer zelf, dan toch zijne vertrouwdste raadslieden, onder zijn toezigt, zijn geweest. Bij dit plan wordt geheel Frankrijk verbrokkeld; Calais en Boulogne wordt aan Engeland gegeven, Artois komt aan de Nederlanden, Champagne aan Pruisen, Fransche Comté aan Zwitserland, Provence aan Napels, Gascogne aan Spanje; Korsika aan Portugal, Avignon aan den Paus, enz.; het overige wordt in kleine Staten en Republieken verdeeld, waarin zoowel de oudere als de jongere tak der Bourbons hun gebied zouden hebben. Lyon en Orleans worden republieken, en het geheel tot eene confederatie zamenverbonden, met eene vaste bondsvergadering te Parijs en Versailles. Wat Rusland zelf aangaat, dit zou zich vergenoegen met een deel der schilderijen van het museum en de doubletten der koninklijke bibliotheek. Sommige Engelsche bladen hebben dit stuk in goeden ernst opgenomen en zich de verpligting willen opleggen, om zich zoo mogelijk van de echtheid te overtuigen. Het *Journal des Débats* besluit zijne mededeeling, met te zeggen, dat de Engelsche uitgevers, zijnde het huis *Ridgway*, zich ongetwijfeld door den eenen of anderen spotvogel om den tuin hebben laten leiden en dat het hem leed doet, door de opvatting van de Engelsche bladen, zich met dit buitensporig stuk te hebben moeten bezig houden. Intusschen laat het onmiddelijk daarop een hevig artikel volgen van den Engelschen *Globe* tegen Keizer Nikolaas, gerigt.

Duitschland.

FRANKFORT, 13 Augustus.

Door de *Augsburgsche Zeitung* van den 9den dezer worden berigten uit Alexandrie en Cairo van den 17den en 21sten Julij medegedeeld. In de eerste wordt gemeld, dat het engelsch eskader de Dardanellen genaderd was, om eene tusschenkomst van de Russen in de oostersche aangelegenheden te verhinderen. De fransche schepen, onder den schout-bij-nacht Gallois, bevonden zich tusschen Cijprus en Sijrie; het eskader van den pacha was geheel uitgeloopen, en begaf zich naar de sijrische kust. Men verwachtte te Alexandrie fransche oorlogschepen. De pacha bevond zich in zijn serail; hij had de stoomboot *de Nijl* ontboden om dit schip voor alle gevallen gereed te hebben. Een zijner stoombooten, die onder Toskaansche vlag de reis naar Konstantinopel had gedaan, was van daar teruggekomen en zou nu voortaan onder eigene vlag varen. Men meende te Alexandrie dat de staatkundige zaken spoedig tot eene ontwikkeling zouden komen.

Uit Cairo schrijft men: Naauwelijks is men hier van den schrik door den heimelijk aangestoken brand veroorzaakt, bekomen, of alles is door de geruchten van oorlog op nieuw in ontsteltenis gebragt.

Te meer geloof wordt aan dezelve geslagen, uit hoofde de sedert zes maanden alhier bijeengebragte 24000 man rekruten, na eenige oefeningen, plotselijk het bevel ontvingen, om door de woestijn naar Sijrie op te rukken. Te gelijk vernam men dat de vloot van den pacha uit Alexandrie zoude uitloopen, om die van den Sultan te ontmoeten, welke thans tusschen Cyprus en Syrie kruist, om voordeel te trekken uit eenige onlusten aan de Syrische kust. Wanneer beide partijen tot den strijd bereid zijn, wanneer de inspanningen van den Sultan werkelijk op den krijg doelen, en beiden lust gevoelen om de Europesche mogendheden te trotseren, dan bevreemdt het ons, dat de turksche vloot niet reeds in Syrie geland is en aldaar troepen ontscheept heeft. Dit zou de gevaarlijkste diversie voor Mehemed-ali zijn, en, vergezeld gaande van eene doelmatige proclamatie, eene buitengewone werking op de bewoners van zuidelijk Syrie uitoefenen. De aanval aan de zeezijde heeft alle kansen voor zich, terwijl een inval aan de zijde van Anatolie zeer ligt mislukken zal. De bergpassen van Adana vergunnen alleen den doortogt eens legers; en deze zijn door Ibrahim-pacha zoo sterk bevestigd, dat zij zonder verraad onmogelijk kunnen geforceerd worden. Ibrahim heeft tevens zijn gansche leger aan de noordelijke grenzen geconcentreerd, en verwacht met het grootste ongeduld den eersten aanval van des Sultans zijde, om dan den beslissenden strijd met eenigen schijn van regt te beginnen.

Mengelingen.

De Nalatenschap.

In eene kleine stad van *Brittanje* is onlangs een jongeling op eene geheel nieuwe wijze *gemystificeerd* geworden.

Eenigen tijd geleden las hij in een der koffijhuizen van *Parijs* het volgende berigt:

» Het is niet zonder eene diepe droefheid, dat wij het overlijden van den heer D.... bekend maken, door eene langdurige en pijnlijke ziekte weggerukt. Zijn gemis zal levendig door de armen worden gevoeld, die door hem met weldaden werden overladen."

» Is het mogelijk," riep de jongeling vol verrukking uit, » mijn oom is gestorven, geene kinderen en daarentegen een schitterend vermogen nalatende."

ALBERT D..... (aldus heette de jongeling), was door den heer D..... opgevoed, die eene tederbeminde zuster op haar doodbed had beloofd voor hare n zoon te zullen zorgen; maar wel verre van zich de weldaden van zijnen oom waardig te maken, gaf hij zich aan vele buitensporigheden over, zoodat de heer D..... zich genoodzaakt zag tot eenen strengen maar noodzakelijken maatregel zijne toevlugt te nemen. Op een' morgen bevond de jonge heer D...., toen twaalf jaar oud, zich bij zijne ontwaking in een hangmat; want men had hem in zijne slaap aan boord van een schip gebragt, dat onder zeil was naar *Nieuw-Orleans*, en hij was reeds op vijftien uren afstands van zijne geboorteplaats, toen hij de list ontdekte.

ALBERT was geheel verliefd op de schoone LEONTINE geworden, maar de heer P.... antwoordde slechts: *cartes* en *recognitie*, wanneer men van goede hoedanigheden sprak; *hypotheken* en *bankbriefjes*, wanneer men eene teedere liefde wilde doen gelden. Hij stoorde zich dus niet aan hartstogten, die hij niet begreep, en eischte voor alles, dat zijn schoonzoon vermogen bad. Hij wilde, dat zijne dochter op haren trouwdag cachemiren en diamanten van haren echtgenoot zou ontvangen, en het gebrek van fortuin was derhalve de reden, waarom hij tot dus verre aan ALBERT's wenschen geen gehoor had gegeven. Maar toen de gelukkige jongeling hem zegevierend het berigt voorlas, den heer P.... voorrekende, dat zijn oom hem ten minste 20 duizend fr. renten naliet, zonder eens zijne beste landgoederen daarin te begrijpen, en hem ten slotte om de hand zijner dochter vroeg, kon de heer P.... zulke bewijzen van liefde niet wederstaan. Men besloot, dat men alle drie gezamenlijk naar...... zoude vertrekken, en het huwelijk, dadelijk na de opening van het testament, aldaar zou plaats hebben.

LEONTINE moest haar vader gehoorzamen, maar kon haar verdriet niet verbergen, door dien zij eenen jongeling beminde, dien zij in onderscheidene gezelschappen had ontmoet. In dergelijke omstandigheden moet men het lot der vrouwen betreuren, die dikwijls, in hare gelegenheid telleurgesteld, zich genoodzaakt zien, uit eerbied voor den harden wil eens vaders, het geluk van haar gansche leven op te offeren.

De reis werd spoedig afgelegd; te... aangekomen, namen onze drie reizigers een rijtuig, en lieten zich naar het buitenverblijf brengen, waar de heer D. was gestorven. ALBERT, geheel in den rouw, was nog een uur van het kasteel verwijderd, toen hij reeds alle uiterlijke kenteekenen van droefheid op zijn gelaat droeg, omdat hij weldra voor menschen zou verschijnen, die hij aan zijne regtmatige droefheid wilde doen gelooven.

Eindelijk hield het rijtuig stil; zij stapten er uit en werden ontvangen door een' eenigzins in jaren gevorderden heer, met eenen gezonden blos op het gelaat, en die zeer wel opgevoed scheen.

» Dit is zeker de intendant," dacht de aanstaande erfgenaam bij zich zelven; terstond trok hij zijn gelaat in eene treurige plooi; zijn hart door twee of drie zuchten lucht trachtende te geven, zeide hij: » Ik heb zeker de eer tot den intendant van wijlen den heer D. te spreken?"

De anderen bezag hem van het hoofd tot de voeten; hij scheen met moeite eenen glimlach te bedwingen, en na een oogenblik stilzwijgens, antwoordde hij: » Ik ben inderdaad de intendant van wijlen den heer D.; mag ik nu op mijne beurt weten wie gij zijt, en welke de reden is van uw bezoek!"

» Ik ben de neef van den overledene, ALBERT D...; op het berigt van zijnen dood heb ik mij gehaast, hier te komen, om...."

» Om de erfenis te innen?" » Neen, om mijne droefheid te toonen."

Eens berigtte hem de intendant, dat het testament op denzelfden avond aan de collateralen zou voorgelezen worden.

Aan de collateralen!" hernam ALBERT met eene merkbare ongerustheid, » zijn er vele?"

» Vijf of zes; die de meeste kans heeft na u, is zekere heer ALPHONSE."

» Wie is die heer ALPHONSE?"

» Het petekind van den heer D."

» Had mijn oom dan een petekind en ik wist het niet!"

De dag ging schielijk om, ten tien ure des avonds waren in eene zaal, waarvan het sombere behangsel voor dit tooneel uitmuntend scheen geschikt, een twintigtal personen vergaderd. ALBERT was in hun midden, lachte en schertste met allen, en trachtte alle andere aanspraken dan de zijne in een bespottelijk daglicht te doen voorkomen. Echter sloeg niemand acht op deze spotternij; men scheen daarentegen niet het levendigste ongeduld de aankomst van den notaris af te wachten.

Eindelijk werd deze aangediend en verscheen weldra. Het diepste stilzwijgen heerschte; men vormde eenen kring, en na het zwart zegel te hebben gebroken, las hij met luider stemme het volgende:

Ik, enz. —— (de preliminairen als naar gewoonte)

Artikel 1. Legateer aan de armen mijner gemeente een kapitaal van honderd duizend francs.

Art. 2. Aan mijne dienstbeden tien duizend franc ieder.

Art. 3. Belast mijnen erfgenaam met de uitvoering der twee vorige dispositiën.

» Dat zullen wij zien," riep ALBERT, den notaris in de rede vallende, » hoe, honderd duizend fr. voor de armen en dan nog eene som voor de dienstboden; ik zal dit niet gedoogen."

» Art. 4," hernam de notaris; men zweeg, en ALBERT beurde het hoofd op, in blijde verwachting van hetgeen nu zou volgen.

Art. 4. Ik maak tot universeel erfgenaam den heer ALPHONSE, mijn petekind, met verzoek om aan mijn neef ALBERT D. zijne reiskosten terug te geven.

ALBERT stond verbaasd. De heer P..., zijn aanstaande schoonvader, wierp eenen toornigen blik op hem. ALPHONSE en LEONTINE konden zich niet onthouden van te lagchen.

De notaris vervolgde:

Laatste Artikel. Bedank den Hemel, dat hij mij in tijds uit mijne slaapziekte heeft doen bijkomen; verzoek den heeren dagbladschrijvers te wachten om de menschen te doen sterven tot dat zij begraven zijn, en verzoek al de bij de voorlezing van mijn testament tegenwoordige personen op het bal dat ik ter viering van mijne geheele herstelling zal geven.

In dit oogenblik werd het gelach algemeen, de deuren der zaal werden geopend en men zag eene prachtig verlichte danszaal; een talrijk en welluidend orchest gaf het teeken; ALPHONSE nam de hand van LEONTINE en weldra begon een vrolijke contredans.

De heer P..., ALBERT voorbij gaande, zeide hem op een' droogen toon: » Ik had de hand mijner dochter aan den erfgenaam van den heer D. beloofd, ik zal woord houden. (Het toeval wilde, dat ALPHONSE juist dezelfde jongeling was, met wien LEONTINE te *Parijs* kennis had gemaakt).

Ieder was vertrokken en niemand bleef in de zaal dan ALBERT en de zwaarlijvigen intendant, die niemand anders was dan de heer D. zelf.

» Mijnheer en neef, sprak hij, leer in het vervolg u eerbiediger over menschen uitlaten, aan welke gij verpligtingen hebt, en vooral, onderneem geene reis meer, op grond van een artikel in een dagblad."

ALBERT nam haastig zijn hoed en vertrok alleen.

naar *Parijs*, de nalatenschap met meer tranen betreurende, dan hij om het verlies van zijn' oom had vergoten.

DE KROONING EENER TOONEEL-KUNSTENARESSE.

Sedert eenigen tijd bestond tusschen Mme. CAMBRICI en de zangeres MARINA, welke beide aan den schouwburg van *Vallé*, te *Napels* verbonden waren, eene groote ijverzucht, die tot haat en wangunst oversloeg.

De signora MARINA verscheen gedurende veertien dagen in de opera's van het *repertorium*, waarin zij den voorrang verkreeg boven hare mededingster. Bravo's, gepaard met stampvoeten, enz. klonken door de zaal, telken reize als zij op het tooneel verscheen. Hare bewonderaars deden het aan geene bouquetten en lauwerkransen ontbreken en eindelijk was de zegepraal volkomen.

Sommige kunstgenooten van CAMBRICI schepten er vermaak in haar te plagen, wegens haren verloren voorrang, en het verdriet, dat zij er over gevoelde.

» Ik? verdriet? zeide zij met verkropten spijt, » integendeel, MARINA zingt voortreffelijk: zij verdient de bravo's; ik zelve wil haar dezen avond eene kroon toewerpen."

Hare mededingster werd dien avond met de levendigste toejuichingen ontvangen, en er werden, als gewoonlijk, na het einde van het eerste bedrijf bouquetten op het tooneel geworpen. Eensklaps zag men eene kroon, van boven uit eene loge, op het hoofd van MARINA nedervallen: zij gaf eenen gil, en viel dood op het tooneel.

De kroon was — van massief brons.

Scheepstijdingen.

Binnengekomen.

Den 27sten dezer, de Nd. Am. Brik *Cygnet*, Kapt. C. Fits van Boston, hebbende 25 dagen en Passagiers de Heer Joseph Tyndall Tapit.

Den 29sten, het Schip *de Vrede*, Kapt. D. Wiersma, van Rotterdam, hebbende 45 dagen reis; Passagier; de Heer Henry Bodkin.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & Co.